

UNIUNEA EUROPEANĂ

PARLAMENTUL EUROPEAN

CONSILIUL

**Bruxelles, 19 martie 2019
(OR. en)**

**2017/0354 (COD)
LEX 1882**

**PE-CONS 70/1/18
REV 1**

**COMPET 843
ECO 112
MI 930
ENT 232
CONSOM 347
GAF 60
AGRI 610
CODEC 2205**

**REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
PRIVIND RECUNOAȘTEREA RECIPROCĂ
A MĂRFURILOR COMERCIALIZATE ÎN MOD LEGAL ÎN ALT STAT MEMBRU
ȘI DE ABROGARE A REGULAMENTULUI (CE) NR. 764/2008**

REGULAMENTUL (UE) 2019/...
AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 19 martie 2019

**privind recunoașterea reciprocă a mărfurilor comercializate în mod legal în alt stat membru
și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 764/2008**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară²,

¹ JO C 283, 10.8.2018, p. 19.

² Poziția Parlamentului European din 14 februarie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 5 martie 2019.

întrucât:

- (1) Piața internă cuprinde o zonă fără frontiere interne în care libera circulație a mărfurilor este asigurată în conformitate cu tratatele. Între statele membre sunt interzise restricțiile cantitative la importuri, precum și toate măsurile cu efect echivalent. Respectiva interdicție vizează orice măsură națională susceptibilă să împiedice, direct sau indirect, în mod real sau potențial, comerțul intra-UE cu mărfuri. Libera circulație a mărfurilor este asigurată în cadrul pieței interne prin armonizarea normelor la nivelul Uniunii, stabilindu-se astfel cerințe comune pentru comercializarea anumitor mărfuri sau, pentru mărfurile sau pentru aspectele mărfurilor care nu sunt acoperite în totalitate de normele de armonizare ale Uniunii, prin aplicarea principiului recunoașterii reciproce, astfel cum este definit de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.
- (2) Buna funcționare a principiului recunoașterii reciproce completează într-un mod esențial armonizarea normelor la nivelul Uniunii, în special ținând seama de faptul că numeroase mărfuri prezintă aspecte atât armonizate, cât și nearmonizate.

- (3) Pot fi create ilegal obstacole în calea liberei circulații a mărfurilor între statele membre dacă, în absența unor norme de armonizare ale Uniunii care vizează mărfurile sau anumite aspecte ale mărfurilor, o autoritate competentă dintr-un stat membru aplică norme naționale pentru mărfurile care sunt comercializate în mod legal în alt stat membru, prin care se solicită ca mărfurile să îndeplinească anumite cerințe tehnice, de exemplu cerințe referitoare la denumire, formă, dimensiune, greutate, compoziție, prezentare, etichetare sau ambalare. Aplicarea unor astfel de norme pentru mărfurile care sunt comercializate în mod legal în alt stat membru ar putea fi contrară articolelor 34 și 36 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), chiar dacă normele se aplică tuturor mărfurilor fără distincție.
- (4) Principiul recunoașterii reciproce rezultă din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. În conformitate cu acest principiu, statele membre nu pot interzice vânzarea, pe teritoriul lor, a mărfurilor care sunt comercializate în mod legal în alt stat membru, chiar dacă mărfurile respective au fost produse în conformitate cu norme tehnice diferite, inclusiv mărfurile care nu au rezultat în urma unui proces de fabricație. Însă principiul recunoașterii reciproce nu este absolut. Statele membre pot restricționa comercializarea mărfurilor care au fost comercializate în mod legal într-un alt stat membru, în cazul în care astfel de restricții sunt justificate pe motivele prevăzute la articolul 36 din TFUE sau pe alte motive imperative de interes public, recunoscute de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la libera circulație a mărfurilor, și în cazul în care respectivele restricții sunt proporționale cu obiectivul urmărit. Prezentul regulament impune obligația de a justifica în mod clar motivul pentru care a fost restricționat sau refuzat accesul pe piață.

- (5) Conceptul de motive imperative de interes public este un concept în continuă evoluție dezvoltat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în jurisprudența sa în legătură cu articolele 34 și 36 din TFUE. În cazul în care există diferențe legitime de la un stat membru la altul, astfel de motive imperative ar putea justifica aplicarea normelor tehnice naționale de către autoritățile competente. Cu toate acestea, este nevoie ca deciziile administrative să fie întotdeauna justificate în mod corespunzător, să fie legitime, adecvate și să respecte principiul proporționalității, iar autoritatea competentă să ia decizia cea mai puțin restrictivă posibil. Pentru a îmbunătăți funcționarea pieței interne pentru mărfuri, normele tehnice naționale ar trebui să fie adecvate scopului și să nu creeze bariere netarifare disproporționate. Mai mult, deciziile administrative de restricționare sau de refuz al accesului pe piață în ceea ce privește mărfurile care sunt comercializate în mod legal în alt stat membru nu trebuie să fie întemeiate pe simplul fapt că mărfurile în cauză îndeplinesc obiectivul legitim de interes public urmărit de statul membru într-un mod diferit față de modul în care mărfurile din statul membru respectiv îndeplinesc acest obiectiv. Pentru a sprijini statele membre, Comisia ar trebui să ofere orientări fără caracter obligatoriu cu privire la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene referitoare la conceptul de motive imperative de interes public și la modul de aplicare a principiului recunoașterii reciproce. Autoritățile competente ar trebui să aibă posibilitatea de a aduce contribuții la orientări și de a furniza feedback în legătură cu acestea.

- (6) În concluziile referitoare la politica privind piața unică din decembrie 2013, Consiliul Competitivitate a luat act de faptul că, pentru a îmbunătăți condițiile-cadru pentru întreprinderi și consumatori pe piața unică, toate instrumentele relevante ar trebui să fie utilizate în mod corespunzător, inclusiv recunoașterea reciprocă. Consiliul a invitat Comisia să prezinte un raport privind cazurile în care funcționarea principiului recunoașterii reciproce este insuficientă sau problematică. În concluziile sale referitoare la politica privind piața unică din februarie 2015, Consiliul Competitivitate a invitat Comisia să ia măsuri pentru a se asigura că principiul recunoașterii reciproce funcționează în mod eficace și să prezinte propuneri în acest sens.

(7) Regulamentul (CE) nr. 764/2008 al Parlamentului European și al Consiliului¹ a fost adoptat cu scopul de a facilita aplicarea principiului recunoașterii reciproce, prin stabilirea unor proceduri care să reducă la minimum posibilitatea de a crea obstacole ilegale în calea liberei circulații a mărfurilor care au fost deja comercializate în mod legal în alt stat membru. În pofida adoptării regulamentului respectiv, există în continuare multe probleme în ceea ce privește punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce. Evaluarea desfășurată între 2014 și 2016 a arătat că principiul recunoașterii reciproce nu funcționează cum ar trebui, iar Regulamentul (CE) nr. 764/2008 a avut un efect limitat în facilitarea aplicării principiului respectiv. Instrumentele și garanțiile procedurale instituite prin regulamentul menționat nu și-au îndeplinit scopul de îmbunătățire a punerii în aplicare a principiului recunoașterii reciproce. De exemplu, rețeaua de puncte de informare despre produse, care a fost instituită pentru a furniza informații operatorilor economici privind normele naționale aplicabile și aplicarea principiului recunoașterii reciproce, este prea puțin cunoscută sau utilizată de operatorii economici. În cadrul respectivei rețele, autoritățile naționale nu cooperează în mod optim. Cerința de a notifica deciziile administrative prin care se restricționează sau se refuză accesul pe piață este rareori respectată. Ca urmare, obstacolele în calea liberei circulații a mărfurilor pe piața internă persistă.

¹ Regulamentul (CE) nr. 764/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a unor proceduri de aplicare a anumitor norme tehnice naționale pentru produsele comercializate în mod legal în alt stat membru și de abrogare a Deciziei nr. 3052/95/CE (JO L 218, 13.8.2008, p. 21).

- (8) Regulamentul (CE) nr. 764/2008 are mai multe deficiențe, și ar trebui, prin urmare, să fie revizuit și consolidat. Din motive de claritate, Regulamentul (CE) nr. 764/2008 ar trebui înlocuit de prezentul regulament. Prezentul regulament ar trebui să stabilească proceduri clare pentru a asigura libera circulație a mărfurilor comercializate în mod legal în alt stat membru și posibilitatea de a restricționa dreptul la liberă circulație numai atunci când statele membre au motive legitime de interes public în acest sens și restricția este justificată și proporțională. Prezentul regulament ar trebui, de asemenea, să garanteze faptul că drepturile și obligațiile existente care decurg din principiul recunoașterii reciproce sunt respectate, atât de către operatorii economici, cât și de către autoritățile naționale.
- (9) Prezentul regulament nu ar trebui să afecteze armonizarea suplimentară a condițiilor de comercializare a mărfurilor în vederea îmbunătățirii funcționării pieței interne, după caz.
- (10) Este de asemenea posibil ca barierele comerciale să rezulte și din alte tipuri de măsuri care intră în domeniul de aplicare a articolelor 34 și 36 din TFUE. Măsurile respective pot include, de exemplu, specificațiile tehnice elaborate în cadrul procedurilor de achiziție publică sau cerințele de a utiliza limbile oficiale ale statelor membre. Cu toate acestea, măsurile respective nu ar trebui să constituie norme tehnice naționale în sensul prezentului regulament și nu ar trebui să intre în domeniul său de aplicare.

- (11) Normele tehnice naționale sunt uneori puse în aplicare într-un stat membru prin intermediul unei proceduri de autorizare prealabilă, în temeiul căreia trebuie să se obțină aprobarea formală din partea unei autorități competente înainte ca mărfurile să poată fi introduse pe piața respectivă. Existența unei proceduri de autorizare prealabilă în sine restricționează libera circulație a mărfurilor. Prin urmare, pentru a putea fi justificată din perspectiva principiului fundamental al liberei circulații a mărfurilor în cadrul pieței interne, o astfel de procedură trebuie să urmărească un obiectiv de interes public recunoscut ca atare de dreptul Uniunii și trebuie să fie proporțională și nediscriminatorie. Respectarea de către o astfel de procedură a dreptului Uniunii urmează să se evalueze în lumina considerațiilor prevăzute de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. În consecință, deciziile administrative prin care se restricționează sau se refuză accesul pe piață exclusiv pe motiv că marfa nu dispune de o autorizație prealabilă valabilă ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament. În cazul în care, cu toate acestea, se depune cerere pentru autorizarea prealabilă obligatorie a mărfurilor, orice decizie administrativă de respingere a cererii pe baza unei norme tehnice naționale aplicabile în statul membru respectiv ar trebui luată numai în conformitate cu prezentul regulament, astfel încât solicitantul să poată beneficia de protecția procedurală pe care o oferă prezentul regulament. Același lucru este valabil pentru autorizarea prealabilă voluntară a mărfurilor, în cazurile în care aceasta există.

- (12) Este important să se clarifice că printre tipurile de mărfuri reglementate de prezentul regulament se numără produsele agricole. Termenul „produse agricole” include produse de pescuit, astfel cum se prevede la articolul 38 alineatul (1) din TFUE. Pentru a contribui la identificarea tipurilor de mărfuri care fac obiectul prezentului regulament, Comisia ar trebui să evalueze fezabilitatea elaborării în continuare a unei liste orientative a produselor care fac obiectul recunoașterii reciproce, precum și beneficiile acesteia.
- (13) De asemenea, este important să se clarifice faptul că termenul „producător” include nu numai producătorii mărfurilor, ci și persoanele care produc mărfurile care nu au rezultat în urma unui proces de fabricație, inclusiv produsele agricole, precum și persoanele care se prezintă drept producători ai mărfurilor.
- (14) Hotărârile instanțelor naționale prin care se evaluează legalitatea cazurilor în care, ca urmare a aplicării unei norme tehnice naționale, mărfurilor comercializate în mod legal într-un stat membru nu li se acordă acces la piața dintr-un alt stat membru, precum și hotărârile instanțelor naționale prin care se aplică sancțiuni, ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament.
- (15) Pentru a beneficia de principiul recunoașterii reciproce, mărfurile trebuie să fie comercializate în mod legal în alt stat membru. Ar trebui să se clarifice faptul că, în ceea ce privește mărfurile care urmează să fie considerate ca fiind comercializate în mod legal în alt stat membru, este nevoie ca acestea să fie conforme cu normele relevante aplicabile în statul membru respectiv și să fie puse la dispoziția utilizatorilor finali în statul membru respectiv.

- (16) Pentru a crește gradul de sensibilizare în rândul autorităților naționale și al operatorilor economici cu privire la principiul recunoașterii reciproce, statele membre ar trebui să aibă în vedere definirea în mod clar și lipsit de ambiguitate a unor „clauze privind piața unică” în propriile lor norme tehnice naționale în vederea facilitării punerii în aplicare a acestui principiu.
- (17) Dovezile necesare pentru a se demonstra că mărfurile sunt comercializate în mod legal în alt stat membru diferă în mod semnificativ de la un stat membru la altul. Acest fapt cauzează sarcini, întârzieri și costuri suplimentare inutile pentru operatorii economici și împiedică autoritățile naționale să obțină informațiile necesare pentru a evalua mărfurile în timp util. Acest lucru poate împiedica aplicarea principiului recunoașterii reciproce. Prin urmare, este esențial ca operatorii economici să aibă posibilitatea de a demonstra că mărfurile lor sunt comercializate în mod legal în alt stat membru. Operatorii economici ar trebui să beneficieze de o declarație pe propria răspundere, care furnizează autorităților competente toate informațiile necesare privind mărfurile și conformitatea acestora cu normele aplicabile în celălalt stat membru. Utilizarea declarațiilor voluntare nu ar trebui să împiedice autoritățile naționale să ia decizii administrative de restricționare sau de refuz a accesului pe piață, cu condiția ca astfel de decizii să fie proporționale, justificate și să respecte principiul recunoașterii reciproce și să fie în conformitate cu prezentul regulament.

- (18) Ar trebui să fie posibil ca producătorul, importatorul sau distribuitorul să întocmească o declarație privind comercializarea în mod legal a mărfurilor în scopul recunoașterii reciproce („declarația de recunoaștere reciprocă”). Producătorul este cel mai în măsură să furnizeze informațiile din declarația de recunoaștere reciprocă, întrucât producătorul cunoaște cel mai bine mărfurile și deține elementele de probă necesare pentru a verifica informațiile din declarația de recunoaștere reciprocă. Producătorul ar trebui să poată împuternici un reprezentant autorizat să întocmească astfel de declarații în numele producătorului și pe răspunderea producătorului. Cu toate acestea, în cazul în care un operator economic este în măsură să furnizeze în declarație numai informațiile cu privire la legalitatea comercializării mărfurilor, ar trebui să fie posibil ca un alt operator economic să furnizeze informațiile conform cărora mărfurile sunt puse la dispoziția utilizatorilor finali în statul membru în cauză, cu condiția ca respectivul operator economic să își asume responsabilitatea pentru informațiile pe care le-a furnizat în declarația de recunoaștere reciprocă și să fie capabil să furnizeze elementele de probă necesare pentru verificarea acestor informații.
- (19) Declarația de recunoaștere reciprocă ar trebui întotdeauna să conțină informații exacte și complete cu privire la mărfuri. Așadar, declarația ar trebui să fie actualizată pentru a reflecta schimbările, de exemplu modificări ale normelor tehnice naționale corespunzătoare.

- (20) Pentru a garanta că informațiile furnizate în declarația de recunoaștere reciprocă sunt cuprinzătoare, ar trebui să se prevadă, pentru utilizare de către operatorii economici care doresc să facă astfel de declarații, o structură armonizată a acestora.
- (21) Este important să se asigure că declarația de recunoaștere reciprocă este completată cu sinceritate și acuratețe. Prin urmare, este necesar să se impună ca operatorii economici să fie responsabili pentru informațiile pe care le furnizează în declarația de recunoaștere reciprocă.
- (22) Pentru a consolida eficiența și competitivitatea întreprinderilor care activează în domeniul mărfurilor care nu sunt acoperite de legislația de armonizare a Uniunii, ar trebui să fie posibil să se beneficieze de noile tehnologii ale informației, cu scopul de a facilita furnizarea declarației de recunoaștere reciprocă. Prin urmare, operatorii economici ar trebui să aibă posibilitatea de a pune declarațiile de recunoaștere reciprocă la dispoziția publicului online, cu condiția ca declarația de recunoaștere reciprocă să fie ușor accesibilă și într-un format fiabil.
- (23) Comisia ar trebui să se asigure că pe portalul digital unic sunt puse la dispoziție, în toate limbile oficiale ale Uniunii, un model pentru declarația de recunoaștere reciprocă și orientări pentru completarea acesteia.

- (24) Prezentul regulament ar trebui să se aplice de asemenea în cazul mărfurilor pentru care doar anumite aspecte sunt acoperite de legislația de armonizare a Uniunii. Atunci când, în conformitate cu legislația de armonizare a Uniunii, operatorul economic este obligat să elaboreze o declarație de conformitate UE pentru a demonstra respectarea legislației respective, ar trebui să se permită respectivului operator economic să atașeze declarația de recunoaștere reciprocă prevăzută de prezentul regulament la declarația de conformitate UE.
- (25) În cazul în care operatorii economici decid să nu utilizeze declarația de recunoaștere reciprocă, ar trebui ca autoritățile competente ale statului membru de destinație să formuleze cereri clar definite pentru a solicita informații specifice pe care le consideră necesare pentru a evalua mărfurile, cu respectarea principiului proporționalității.
- (26) Operatorului economic ar trebui să i se acorde un interval de timp adecvat în care să prezinte documente sau orice altă informație solicitată de autoritatea competentă din statul membru de destinație sau să prezinte orice argument sau observație în legătură cu evaluarea mărfurilor în cauză.

(27) Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului¹ le impune statelor membre să comunice Comisiei și celorlalte state membre toate proiectele de reglementări tehnice naționale referitoare la orice produs, inclusiv orice produs agricol sau pescăresc, precum și o declarație privind motivele care fac necesară adoptarea regulamentului în cauză. Cu toate acestea, este necesar să se asigure că, în urma adoptării unei astfel de reglementări tehnice naționale, principiul recunoașterii reciproce este aplicat corect anumitor mărfuri, în cazuri individuale. Prezentul regulament ar trebui să stabilească proceduri pentru aplicarea principiului recunoașterii reciproce, în cazuri individuale, de exemplu, prin impunerea obligației ca statele membre să precizeze normele tehnice naționale pe care se întemeiază decizia administrativă și motivele de interes public legitim care justifică aplicarea respectivei norme tehnice naționale în ceea ce privește o marfă care a fost comercializată în mod legal într-un alt stat membru. Proportionalitatea normei tehnice naționale constituie temeiul pentru demonstrarea proporționalității deciziei administrative care se bazează pe norma respectivă. Cu toate acestea, modalitatea prin care urmează să fie demonstrată proporționalitatea deciziei administrative ar trebui să fie rezultatul unei evaluări de la caz la caz.

¹ Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale (JO L 241, 17.9.2015, p. 1).

- (28) Dat fiind că deciziile administrative de restricționare sau refuzare a accesului pe piață pentru mărfurile care sunt deja comercializate în mod legal în alt stat membru ar trebui să constituie excepții de la principiul fundamental al liberei circulații a mărfurilor, este necesar să se asigure faptul că aceste decizii respectă obligațiile existente care rezultă din principiul recunoașterii reciproce. Prin urmare, este oportun să se instituie o procedură clară care să stabilească dacă aceste mărfuri sunt comercializate în mod legal în alt stat membru și, dacă da, dacă interesele publice legitime care fac obiectul normei tehnice naționale aplicabile a statului membru de destinație sunt protejate în mod corespunzător, în conformitate cu articolul 36 din TFUE și cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. Această procedură ar trebui să garanteze că orice decizii administrative care sunt adoptate sunt proporționale și că ele respectă principiul recunoașterii reciproce și sunt în conformitate cu prezentul regulament.
- (29) Atunci când o autoritate competentă evaluează mărfurile înainte de a decide dacă să restricționeze sau să refuze accesul pe piață, respectiva autoritate nu ar trebui să poată lua decizii de suspendare a accesului pe piață, cu excepția cazului în care este necesară o intervenție rapidă, pentru a împiedica cauzarea de daune sănătății sau siguranței persoanelor sau a preveni daunele aduse mediului sau pentru a împiedica ca mărfurile să fie puse la dispoziție, în cazul în care punerea la dispoziție a unor astfel de mărfuri face obiectul unei interdicții generale din motive de moralitate publică sau de securitate publică, inclusiv, de exemplu, din motive de prevenire a criminalității.

- (30) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului¹ instituie un sistem de acreditare care asigură acceptarea reciprocă a nivelului de competență a organismelor de evaluare a conformității. Autoritățile competente din statele membre nu ar trebui, prin urmare, să refuze să accepte rapoartele de încercare și certificatele eliberate de un organism acreditat de evaluare a conformității din motive legate de competența organismului respectiv. În plus, pentru a evita, pe cât posibil, duplicarea încercărilor și procedurilor care au fost deja efectuate în alt stat membru, statele membre ar trebui să nu refuze să accepte rapoartele de încercare și certificatele eliberate de alte organisme de evaluare a conformității în conformitate cu dreptul Uniunii. Autoritățile competente ar trebui să țină seama de conținutul rapoartelor de încercare sau al certificatelor prezentate.

¹ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de supraveghere a pieței în ceea ce privește comercializarea produselor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

- (31) Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹ prevede că numai produsele sigure pot fi introduse pe piață și stabilește obligațiile producătorilor și ale distribuitorilor în ceea ce privește siguranța produselor. Aceasta prevede dreptul autorităților competente de a interzice, cu efect imediat, orice produs periculos sau de a interzice temporar, pentru perioada necesară diverselor evaluări, verificări și controale de securitate, produse care ar putea fi periculoase. Directiva respectivă descrie, de asemenea, procedura conform căreia autoritățile competente aplică măsuri corespunzătoare, dacă produsele prezintă un risc, cum ar fi măsurile prevăzute la articolul 8 alineatul (1) literele (b)-(f) din directiva respectivă și impune, de asemenea, o obligație pentru statele membre de a notifica aceste măsuri Comisiei și celorlalte state membre. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să poată pune în continuare în aplicare directiva respectivă și, în special, articolul 8 alineatul (1) literele (b)-(f) și articolul 8 alineatul (3) din directiva respectivă.
- (32) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului² stabilește, printre altele, un sistem de alertă rapidă pentru notificarea unui risc direct sau indirect asupra sănătății umane rezultat din produsele alimentare sau din hrana pentru animale. Acesta impune statelor membre să informeze Comisia imediat, folosind sistemul de alertă rapidă, în legătură cu măsurile pe care le adoptă și care au ca scop restricționarea introducerii pe piață a produselor alimentare sau a hranei pentru animale sau retragerea sau rechemarea produselor alimentare sau a hranei pentru animale în vederea protejării sănătății umane, și care necesită luarea de măsuri rapide. Autoritățile competente ar trebui să poată pune în continuare în aplicare prezentul regulament și, în special, articolul 50 alineatul (3) și articolul 54 din regulamentul respectiv.

¹ Directiva 2001/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 decembrie 2001 privind siguranța generală a produselor (JO L 11, 15.1.2002, p. 4).

² Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).

- (33) Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului¹ instituie un cadru armonizat la nivelul Uniunii pentru organizarea controalelor oficiale și pentru organizarea altor activități oficiale de-a lungul întregului lanț agroalimentar, ținând seama de normele privind controalele oficiale prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului² și în legislația sectorială relevantă a Uniunii. Regulamentul (UE) 2017/625 prevede o procedură specifică prin care se asigură faptul că operatorii economici remediază situațiile de neconformitate cu legislația privind produsele alimentare și hrana pentru animale, normele privind sănătatea animală sau normele în materie de bunăstare a animalelor. Autoritățile competente ar trebui să poată pune în continuare în aplicare Regulamentul (UE) 2017/625 și, în special, articolul 138 din regulamentul respectiv.

¹ Regulamentul (UE) 2017/625 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2017 privind controalele oficiale și alte activități oficiale efectuate pentru a asigura aplicarea legislației privind alimentele și furajele, a normelor privind sănătatea și bunăstarea animalelor, sănătatea plantelor și produsele de protecție a plantelor, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 999/2001, (CE) nr. 396/2005, (CE) nr. 1069/2009, (CE) nr. 1107/2009, (UE) nr. 1151/2012, (UE) nr. 652/2014, (UE) 2016/429 și (UE) 2016/2031 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 1/2005 și (CE) nr. 1099/2009 ale Consiliului și a Directivelor 98/58/CE, 1999/74/CE, 2007/43/CE, 2008/119/CE și 2008/120/CE ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 854/2004 și (CE) nr. 882/2004 ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Directivelor 89/608/CEE, 89/662/CEE, 90/425/CEE, 91/496/CEE, 96/23/CE, 96/93/CE și 97/78/CE ale Consiliului și a Deciziei 92/438/CEE a Consiliului (Regulamentul privind controalele oficiale) (JO L 95, 7.4.2017, p. 1).

² Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor (JO L 165, 30.4.2004, p. 1).

- (34) Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹ instituie un cadru armonizat al Uniunii pentru efectuarea controalelor privind obligațiile stabilite în Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului² în conformitate cu criteriile stabilite în Regulamentul (CE) nr. 882/2004 și precizează că statele membre se asigură că orice operator care îndeplinește obligațiile respective are dreptul să fie cuprins într-un sistem de controale. Autoritățile competente ar trebui să poată pune în continuare în aplicare Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 și, în special, articolul 90 din regulamentul respectiv.
- (35) Orice decizie administrativă luată de autoritățile competente din statele membre în temeiul prezentului regulament ar trebui să indice căile de atac disponibile pentru operatorul economic, astfel încât un operator economic să poată, în conformitate cu dreptul intern, să atace decizia sau să sesizeze instanțele naționale competente. Decizia administrativă ar trebui să se refere și la posibilitatea operatorilor economici de a utiliza rețeaua de soluționare a problemelor intervenite pe piața internă (SOLVIT) și procedura de soluționare a problemelor prevăzută de prezentul regulament.

¹ Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2799/98, (CE) nr. 814/2000, (CE) nr. 1290/2005 și (CE) nr. 485/2008 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 549).

² Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671).

- (36) Găsirea de soluții eficiente pentru operatorii economici care doresc o alternativă adaptată întreprinderilor atunci când contestă decizii administrative de restricționare sau refuzare a accesului pe piață este esențială pentru a asigura aplicarea corectă și consecventă a principiului recunoașterii reciproce. Pentru a garanta găsirea de astfel de soluții și pentru a evita costurile juridice, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri), operatorii economici ar trebui să dispună de o procedură extrajudiciară de soluționare a problemelor.
- (37) SOLVIT este un serviciu oferit de administrația națională în fiecare stat membru cu scopul de a găsi soluții pentru persoane fizice și întreprinderi atunci când drepturile acestora au fost încălcate de către autoritățile publice din alt stat membru. Principiile care guvernează funcționarea SOLVIT sunt stabilite în Recomandarea 2013/461/UE a Comisiei¹, conform căreia fiecare stat membru urmează să prevadă un centru SOLVIT care are resurse umane și financiare adecvate, pentru a se asigura că centrul SOLVIT face parte din SOLVIT. Comisia ar trebui să depună mai multe eforturi pentru a face cunoscute existența și beneficiile SOLVIT, în special în rândul întreprinderilor.
- (38) SOLVIT este un mecanism extrajudiciar eficace de soluționare a problemelor, fiind disponibil gratuit. El vizează găsirea de soluții rapide și concrete pentru persoanele fizice și întreprinderile care se confruntă cu dificultăți în ceea ce privește recunoașterea drepturilor lor în Uniune de către autoritățile publice. În cazul în care operatorul economic, centrul SOLVIT relevant și statele membre implicate convin asupra soluției corespunzătoare, nu ar mai trebui luate alte măsuri.

¹ Recomandarea 2013/461/UE a Comisiei din 17 septembrie 2013 privind principiile care guvernează SOLVIT (JO L 249, 19.9.2013, p. 10).

- (39) Cu toate acestea, dacă abordarea informală a SOLVIT nu dă rezultate și dacă persistă îndoieli cu privire la compatibilitatea deciziei administrative cu principiul recunoașterii reciproce, Comisia ar trebui să fie împuternicită să analizeze această chestiune la solicitarea oricăruia dintre centrele SOLVIT implicate. În urma evaluării sale, Comisia ar trebui să emită un aviz care trebuie să fie comunicat prin intermediul centrului SOLVIT relevant operatorului economic în cauză și autorităților competente și care ar trebui luat în considerare în timpul procedurii SOLVIT. Intervenția Comisiei ar trebui să respecte un termen de 45 de zile lucrătoare, care nu ar trebui să includă timpul necesar pentru Comisie de a primi orice informații suplimentare și documentele pe care le consideră necesare. În eventualitatea în care cazul este soluționat în termenul respectiv, Comisia nu ar trebui să fie obligată să emită un aviz. Aceste cazuri SOLVIT ar trebui să facă parte dintr-un flux de lucru separat în baza de date SOLVIT și nu ar trebui să fie incluse în statisticile SOLVIT obișnuite.
- (40) Avizul Comisiei în privința unei decizii administrative de restricționare sau refuzare a accesului pe piață ar trebui să stabilească doar dacă decizia administrativă este compatibilă cu principiul recunoașterii reciproce și cu cerințele prezentului regulament. Acest lucru nu aduce atingere competențelor Comisiei în temeiul articolului 258 din TFUE și obligației statelor membre de a respecta dreptul Uniunii, în cazul în care abordează problemele sistemice identificate în ceea ce privește aplicarea principiului recunoașterii reciproce.

- (41) Este important pentru piața internă a mărfurilor ca întreprinderile, în special IMM-urile, să obțină informații fiabile și specifice cu privire la legislația în vigoare într-un stat membru dat. Punctele de informare despre produse ar trebui să joace un rol important în facilitarea comunicării dintre autoritățile naționale și operatorii economici, prin difuzarea de informații cu privire la normele specifice privind produsele și modul în care principiul recunoașterii reciproce este aplicat pe teritoriul statului membru în care se află. Prin urmare, este necesar să se consolideze rolul punctelor de informare despre produse ca principali furnizori de informații cu privire la toate normele naționale legate de produse, inclusiv normele tehnice naționale care fac obiectul recunoașterii reciproce.
- (42) Pentru a facilita libera circulație a mărfurilor, punctele de informare despre produse ar trebui să furnizeze gratuit, un nivel rezonabil de informații referitoare la normele tehnice naționale și la aplicarea principiului recunoașterii reciproce. Punctele de informare despre produse ar trebui să fie echipate în mod adecvat, alocându-li-se resursele necesare. În conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1724 al Parlamentului European și al Consiliului¹, acestea ar trebui să furnizeze astfel de informații prin intermediul unui site web și ar trebui să facă obiectul criteriilor de calitate prevăzute de regulamentul respectiv. Sarcinile punctelor de informare despre produse legate de furnizarea oricăror astfel de informații, inclusiv a copiilor electronice ale normelor tehnice naționale sau a accesului online la acestea, ar trebui să fie îndeplinite fără a aduce atingere normelor naționale care reglementează distribuția normelor tehnice naționale. În plus, punctele de informare despre produse nu ar trebui să fie obligate să furnizeze copii ale standardelor care fac obiectul drepturilor de proprietate intelectuală ale organismelor sau organizațiilor de standardizare și nici acces online la acestea.

¹ Regulamentul (UE) 2018/1724 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 octombrie 2018 privind înființarea unui portal digital unic (gateway) pentru a oferi acces la informații, la proceduri și la servicii de asistență și de soluționare a problemelor și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 295, 21.11.2018, p. 1).

- (43) Cooperarea dintre autoritățile competente este esențială pentru funcționarea fără probleme a principiului recunoașterii reciproce și pentru crearea unei culturi a recunoașterii reciproce. Punctele de informare despre produse și autoritățile naționale competente ar trebui, prin urmare, să coopereze și să facă schimb de informații și de expertiză pentru a asigura aplicarea corectă și consecventă a principiului recunoașterii reciproce și a prezentului regulament.
- (44) Pentru a notifica deciziile administrative de restricționare sau refuzare a accesului pe piață, de înlesnire a comunicării între punctele de informare despre produse și de asigurare a cooperării administrative, este necesar să se ofere statelor membre accesul la un sistem de informare și comunicare.
- (45) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivetele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹.

¹ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (46) În cazul în care, în sensul prezentului regulament, este necesar să se prelucereze date cu caracter personal, această prelucrare ar trebui să se realizeze în conformitate cu dreptul Uniunii privind protecția datelor cu caracter personal. Orice prelucrare a datelor cu caracter personal în temeiul prezentului regulament este reglementată de Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului¹ sau de Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului².
- (47) Ar trebui să se instituie mecanisme fiabile și eficiente de monitorizare, pentru a furniza informații cu privire la aplicarea prezentului regulament și la impactul acestora asupra liberei circulații a mărfurilor. Respectivele mecanisme nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (48) Pentru a crește gradul de sensibilizare cu privire la principiul recunoașterii reciproce și pentru a asigura faptul că prezentul regulament se aplică în mod corect și consecvent, ar trebui să se prevadă finanțarea de către Uniune a unor campanii de sensibilizare, a unor formări, schimburi de funcționari și a altor activități conexe care vizează sporirea și susținerea încrederii și a cooperării între autoritățile competente, punctele de informare despre produse și operatorii economici.

¹ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

² Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

- (49) Pentru a remedia lipsa de date exacte referitoare la funcționarea principiului recunoașterii reciproce și impactul său asupra pieței unice a mărfurilor, Uniunea ar trebui să finanțeze colectarea unor astfel de date.
- (50) Interesele financiare ale Uniunii ar trebui să fie protejate prin măsuri proporționale pe tot parcursul ciclului de cheltuieli, inclusiv prin prevenirea, depistarea și investigarea neregulilor, recuperarea fondurilor pierdute, plătite în mod necuvenit sau incorect utilizate și, dacă este cazul, prin sancțiuni administrative și financiare.
- (51) Este oportun să se amâne aplicarea prezentului regulament pentru a acorda autorităților competente și operatorilor economici suficient timp să se adapteze la cerințele prevăzute de acesta.
- (52) Comisia ar trebui să efectueze o evaluare a prezentului regulament în raport cu obiectivele urmărite. Comisia ar trebui să utilizeze datele colectate cu privire la funcționarea principiului recunoașterii reciproce și la impactul său asupra pieței unice a mărfurilor și informațiile disponibile în cadrul sistemului de informare și comunicare în vederea evaluării prezentului regulament. Comisia ar trebui să fie abilitată să solicite statelor membre să furnizeze informații suplimentare necesare pentru evaluarea sa. În conformitate cu punctul 22 din Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare¹, evaluarea prezentului regulament, care ar trebui să fie bazată pe eficiență, eficacitate, relevanță, coerență și valoare adăugată, ar trebui să stea la baza evaluărilor impactului opțiunilor privind viitoarele măsuri.

¹ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

- (53) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume asigurarea aplicării ușoare, consecvente și corecte a principiului recunoașterii reciproce, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele sale, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiect

- (1) Scopul prezentului regulament este de a consolida funcționarea pieței interne, prin îmbunătățirea aplicării principiului recunoașterii reciproce și prin eliminarea obstacolelor nejustificate din calea comerțului.
- (2) Prezentul regulament stabilește norme și proceduri privind aplicarea, de către statele membre, a principiului recunoașterii reciproce, în cazuri individuale, în ceea ce privește mărfurile care fac obiectul articolului 34 din TFUE și care sunt comercializate în mod legal în alt stat membru, ținând seama de articolul 36 din TFUE și de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (3) Prezentul regulament prevede, de asemenea, stabilirea și menținerea unor puncte de informare despre produse în statele membre și cooperarea și schimbul de informații în contextul principiului recunoașterii reciproce.

Articolul 2
Domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament se aplică mărfurilor de orice tip, inclusiv produselor agricole în sensul articolului 38 alineatul (1) al doilea paragraf din TFUE, precum și deciziilor administrative luate sau care urmează să fie luate de o autoritate competentă a unui stat membru de destinație în legătură cu orice astfel de mărfuri care sunt comercializate în mod legal în alt stat membru, în cazul în care decizia administrativă îndeplinește criteriile de mai jos:
- (a) la baza deciziei administrative stă o normă tehnică națională aplicabilă în statul membru de destinație; și
 - (b) efectul direct sau indirect al deciziei administrative este de restricționare sau refuzare a accesului pe piață în statul membru de destinație.

Decizie administrativă include orice demers administrativ care se bazează pe o normă tehnică națională și care are același sau aproape același efect juridic precum efectul menționat la litera (b).

- (2) În sensul prezentului regulament, o „normă tehnică națională” înseamnă orice dispoziție a unui act cu putere de lege, act administrativ sau altă normă administrativă a unui stat membru, care are următoarele caracteristici:
- (a) vizează mărfuri sau aspecte ale mărfurilor care nu fac obiectul armonizării la nivelul Uniunii;
 - (b) fie interzice punerea la dispoziție a mărfurilor sau a mărfurilor de un anumit tip pe piața din statul membru respectiv, fie impune obligativitatea respectării dispoziției, *de facto* sau *de jure*, ori de câte ori mărfurile, sau mărfurile de un anumit tip, sunt puse la dispoziție pe piață; și
 - (c) prevede cel puțin una dintre următoarele măsuri:
 - (i) stabilește caracteristicile necesare ale mărfurilor, sau ale mărfurilor de un anumit tip, cum ar fi nivelurile lor de calitate, performanță sau securitate, sau dimensiunile lor, inclusiv cerințele aplicabile respectivelor mărfuri în ceea ce privește denumirile sub care sunt comercializate, terminologia, simbolurile, încercările și metodele de încercare, ambalajul, marcarea sau etichetarea și procedurile de evaluare a conformității;

- (ii) în scopul protejării consumatorilor sau a mediului, impune alte cerințe pentru mărfuri, sau pentru mărfurile de un anumit tip, care afectează ciclul de viață al mărfurilor după ce acestea au fost puse la dispoziție pe piața din acest stat membru, cum ar fi condițiile de utilizare, reciclare, reutilizare sau eliminare, în cazul în care asemenea condiții pot influența în mod semnificativ fie compoziția sau natura respectivelor mărfuri, fie punerea la dispoziție a acestora pe piața din statul membru respectiv.
- (3) Alineatul 2 litera (c) punctul (i) din prezentul articol reglementează, de asemenea, metodele și procesele de producție utilizate în ceea ce privește produsele agricole, astfel cum sunt menționate la articolul 38 alineatul (1) al doilea paragraf din TFUE și în ceea ce privește produsele destinate consumului uman sau animal, precum și metodele și procesele de producție aferente altor produse, în cazul în care acestea au un efect asupra caracteristicilor lor.
- (4) O procedură de autorizare prealabilă nu constituie în sine o normă tehnică națională în sensul prezentului regulament, însă o decizie de refuzare a autorizării prealabile bazată pe o normă tehnică națională este considerată o decizie administrativă căreia i se aplică prezentul regulament, în cazul în care respectiva decizie îndeplinește celelalte cerințe de la alineatul (1) primul paragraf.

- (5) Prezentul regulament nu se aplică:
- (a) deciziilor cu caracter judiciar emise de către instanțele naționale;
 - (b) deciziilor cu caracter judiciar emise de către autoritățile de aplicare a legii în cursul investigării sau al urmăririi penale a unei infracțiuni în ceea ce privește terminologia, simbolurile sau orice referință materială la organizații neconstituționale sau criminale sau la infracțiuni cu caracter rasist, discriminatoriu sau xenofob.
- (6) Articolele 5 și 6 nu aduc atingere aplicării dispozițiilor următoare:
- (a) articolul 8 alineatul (1) literele (b)-(f) și articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/95/CE;
 - (b) articolul 50 alineatul (3) litera (a) și articolul 54 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002;
 - (c) articolul 90 din Regulamentul (UE) nr. 1306/2013; și
 - (d) articolul 138 din Regulamentul (UE) 2017/625.
- (7) Prezentul regulament nu aduce atingere obligației de a notifica, în temeiul Directivei (UE) 2015/1535, proiectele de reglementări tehnice naționale Comisiei și statelor membre înainte de adoptarea acestora.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „comercializate în mod legal în alt stat membru” înseamnă că mărfurile sau mărfurile de acel tip respectă normele relevante aplicabile în statul membru respectiv sau că nu fac obiectul niciunei astfel de norme în statul membru respectiv și că ele sunt puse la dispoziția utilizatorilor finali în statul membru respectiv;
2. „punere la dispoziție pe piață ” înseamnă orice furnizare a unor mărfuri în vederea distribuției, consumului sau a utilizării pe piața de pe teritoriul unui stat membru în cursul unei activități comerciale, fie în schimbul unei plăți, fie gratuit;
3. „restricționare a accesului pe piață” înseamnă impunerea unor condiții care trebuie îndeplinite înainte ca mărfurile să poată fi puse la dispoziție pe piața din statul membru de destinație sau a unor condiții pentru păstrarea mărfurilor pe piața respectivă, care, în ambele cazuri, necesită modificarea uneia sau mai multor caracteristici ale mărfurilor menționate, astfel cum se menționează la articolul 2 alineatul (2) litera (c) punctul (i), sau necesită efectuarea de încercări suplimentare;

4. „refuzare a accesului pe piață” înseamnă oricare dintre următoarele măsuri:
 - (a) interzicerea punerii mărfurilor la dispoziție pe piața din statul membru de destinație sau interzicerea păstrării lor pe piața respectivă; sau
 - (b) solicitarea retragerii sau a rechemării respectivelor mărfuri de pe piața respectivă;
5. „retragere” înseamnă orice măsură vizând a împiedica punerea la dispoziție pe piață a unor mărfuri din lanțul de aprovizionare;
6. „rechemare” înseamnă orice măsură vizând returnarea unor mărfuri care au fost puse deja la dispoziția utilizatorului final;
7. „procedura de autorizare prealabilă” înseamnă o procedură administrativă instituită de legislația unui stat membru, prin care autoritatea competentă din respectivul stat membru este obligată, pe baza unei cereri a unui operator economic, să acorde o aprobare formală înainte ca mărfurile să poată fi puse la dispoziție pe piața din statul membru respectiv;

8. „producător” înseamnă:

- (a) orice persoană fizică sau juridică care fabrică mărfuri sau care dispune proiectarea și fabricarea lor, ori care produce mărfuri care nu au rezultat în urma unui proces de fabricație, inclusiv produse agricole, și care le comercializează sub denumirea sau marca comercială a respectivei persoane,
- (b) orice persoană fizică sau juridică care modifică mărfuri deja comercializate în mod legal într-un stat membru, într-un mod care poate afecta conformitatea cu normele relevante aplicabile în statul membru respectiv, sau
- (c) orice altă persoană fizică sau juridică care, prin aplicarea numelui, a mărcii comerciale sau a unei alte caracteristici distinctive a sale pe mărfuri sau pe documentele care însoțesc respectivele mărfuri, se prezintă drept producătorul respectivelor mărfuri;

9. „reprezentant autorizat” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune, care a primit un mandat scris din partea unui producător de a acționa în numele producătorului respectiv în ceea ce privește punerea la dispoziție a mărfurilor pe piața în cauză;

10. „importator” înseamnă orice persoană fizică sau juridică stabilită în Uniune care pune la dispoziție, pentru prima dată, mărfuri dintr-o țară terță pe piața Uniunii;
11. „distribuitor” înseamnă orice persoană fizică sau juridică din lanțul de aprovizionare, alta decât producătorul sau importatorul, care pune mărfuri la dispoziție pe piața dintr-un stat membru;
12. „operator economic” înseamnă, în legătură cu mărfurile, oricare dintre următorii: producătorul, reprezentantul autorizat, importatorul sau distribuitorul;
13. „utilizator final” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care are reședința sau care este stabilită în Uniune, căreia i-au fost sau îi sunt puse la dispoziție mărfurile fie în calitate de consumator, în afara oricărei activități comerciale, industriale, artizanale sau profesionale, fie în calitate de utilizator final profesional în cursul activităților sale industriale sau profesionale;
14. „motive legitime de interes public” înseamnă oricare dintre motivele prevăzute la articolul 36 din TFUE sau orice alte motive imperative de interes public;

15. „organism de evaluare a conformității” înseamnă un organism de evaluare a conformității conform definiției de la articolul 2 punctul 13 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008.

Capitolul II

Proceduri referitoare la aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazuri individuale

Articolul 4

Declarația de recunoaștere reciprocă

- (1) Producătorul mărfurilor sau al mărfurilor de un anumit tip, care sunt sau care urmează să fie puse la dispoziție pe piața statului membru de destinație, poate elabora o declarație voluntară de comercializare legală de mărfuri în scopul recunoașterii reciproce („declarația de recunoaștere reciprocă”) pentru a demonstra autorităților competente ale statului membru de destinație că mărfurile sau mărfurile de acel tip sunt comercializate în mod legal în alt stat membru.

Producătorul poate împuternici reprezentantul său autorizat să elaboreze declarația de recunoaștere reciprocă în numele său.

Declarația de recunoaștere reciprocă respectă structura prevăzută în partea I și partea II din anexă și conține toate informațiile specificate în aceasta.

Producătorul sau reprezentantul său autorizat, în cazul în care a fost împuternicit în acest sens, poate completa declarația de recunoaștere reciprocă numai cu informațiile prevăzute în partea I din anexă. În acest caz, importatorul sau distribuitorul completează informațiile prevăzute în partea II a anexei.

În mod alternativ, ambele părți ale declarației de recunoaștere reciprocă pot fi întocmite de către importator sau de către distribuitor, cu condiția ca semnatarul să poată furniza elementele de probă menționate la articolul 5 alineatul (4) litera (a).

Declarația de recunoaștere reciprocă se întocmește în una dintre limbile oficiale ale Uniunii. Atunci când limba nu este limba solicitată de statul membru de destinație, operatorul economic traduce declarație de recunoaștere reciprocă într-o limbă solicitată de statul membru de destinație.

- (2) Operatorii economici care semnează declarația de recunoaștere reciprocă sau o parte a acesteia sunt responsabili pentru conținutul și acuratețea informațiilor pe care le furnizează în declarația de recunoaștere reciprocă, inclusiv pentru corectitudinea informațiilor pe care le traduc. În sensul prezentului alineat, operatorii economici sunt răspunzători în conformitate cu legislația națională.

- (3) Operatorii economici se asigură că declarația de recunoaștere reciprocă este actualizată în permanență, astfel încât să reflecte orice schimbare a informațiilor pe care aceștia le-au furnizat în declarația de recunoaștere reciprocă.
- (4) Declarația de recunoaștere reciprocă poate fi prezentată autorității competente din statul membru de destinație, în scopul efectuării unei evaluări în temeiul articolului 5. Ea poate fi prezentată pe suport de hârtie sau în format electronic sau poate fi pusă la dispoziție online, în conformitate cu cerințele statului membru de destinație.
- (5) În cazul în care operatorii economici pun declarația de recunoaștere reciprocă la dispoziție online, se aplică următoarele condiții:
 - (a) tipul mărfurilor sau seria pentru care se completează declarația de recunoaștere reciprocă este ușor de identificat; și
 - (b) mijloacele tehnice utilizate asigură o navigare ușoară și sunt monitorizate pentru a se asigura disponibilitatea declarației de recunoaștere reciprocă și accesul la aceasta.
- (6) Dacă mărfurile pentru care este furnizată declarația de recunoaștere reciprocă fac, de asemenea, obiectul unui act al Uniunii prin care se solicită o declarație de conformitate UE, declarația de recunoaștere reciprocă poate fi atașată la declarația de conformitate UE respectivă.

Articolul 5
Evaluarea mărfurilor

- (1) În cazul în care o autoritate competentă a statului membru de destinație intenționează să evalueze mărfurile care fac obiectul prezentului regulament pentru a stabili dacă mărfurile sau mărfurile de acel tip sunt comercializate în mod legal în alt stat membru și, dacă da, dacă interesele publice legitime vizate de norma tehnică națională aplicabilă din statul membru de destinație sunt protejate în mod adecvat, având în vedere caracteristicile mărfurilor în cauză, aceasta contactează fără întârziere operatorul economic în cauză.
- (2) Atunci când intră în contact cu operatorul economic în cauză, autoritatea competentă a statului membru de destinație informează operatorul economic cu privire la evaluare, menționând mărfurile care fac obiectul evaluării și specificând norma tehnică națională aplicabilă sau procedura de autorizare prealabilă. Autoritatea competentă a statului membru de destinație informează, de asemenea, operatorul economic cu privire la posibilitatea de a furniza o declarație de recunoaștere reciprocă, în conformitate cu articolul 4, în scopul evaluării.

- (3) Operatorului economic i se permite să pună mărfurile la dispoziție pe piața din statul membru de destinație, în timp ce autoritatea competentă efectuează evaluarea prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol și poate continua să facă acest lucru, cu excepția cazului în care operatorul economic primește o decizie administrativă de restricționare sau de refuz al accesului pe piață pentru mărfurile respective. Prezentul alineat nu se aplică în cazul în care evaluarea este efectuată în cadrul unei proceduri de autorizare prealabilă sau în cazul în care autoritatea competentă suspendă temporar punerea la dispoziție pe piață a mărfurilor care fac obiectul evaluării în conformitate cu articolul 6.
- (4) Dacă o declarație de recunoaștere reciprocă este furnizată unei autorități competente din statul membru de destinație în conformitate cu articolul 4, atunci, în scopul evaluării efectuate în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol:
- (a) declarația de recunoaștere reciprocă, împreună cu documentele justificative necesare pentru a verifica informațiile pe care aceasta le conține, care au fost furnizate ca răspuns la o cerere a autorității competente, este acceptată de autoritatea competentă ca fiind suficientă pentru a demonstra că mărfurile sunt comercializate în mod legal în alt stat membru; și
 - (b) autoritatea competentă nu poate solicita alte informații sau documente de la un operator economic pentru a demonstra că mărfurile sunt comercializate în mod legal în alt stat membru.

- (5) În cazul în care autoritățile competente din statul membru de destinație nu îi este furnizată o declarație de recunoaștere reciprocă în conformitate cu articolul 4, în scopul evaluării prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, atunci autoritatea competentă poate solicita operatorilor economici în cauză să furnizeze documentația și informațiile care sunt necesare pentru evaluarea respectivă, cu referire la următoarele:
- (a) caracteristicile mărfurilor sau ale tipului de mărfuri în cauză; și
 - (b) comercializarea legală a mărfurilor în alt stat membru.
- (6) Operatorul economic în cauză are la dispoziție cel puțin 15 zile lucrătoare de la solicitarea autorității competente a statului membru de destinație în care să transmită documentele și informațiile menționate la alineatul (4) litera (a) sau la alineatul (5), sau de a prezenta orice argumente sau observații pe care operatorul economic le poate avea.
- (7) În scopul evaluării efectuate în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, autoritatea competentă din statul membru de destinație poate, în conformitate cu articolul 10 alineatul (3), să contacteze autoritățile competente sau punctele de informare despre produse din statul membru în care un operator economic susține că își comercializează în mod legal mărfurile, în cazul în care autoritatea competentă trebuie să verifice vreuna dintre informațiile furnizate de operatorul economic.

- (8) La efectuarea evaluării în temeiul alineatului (1), autoritățile competente ale statelor membre de destinație țin seama în mod corespunzător de conținutul rapoartelor de încercare sau al certificatelor eliberate de un organism de evaluare a conformității care au fost furnizate de operatorii economici ca parte a evaluării. Autoritățile competente ale statelor membre de destinație nu pot refuza rapoartele de încercare sau certificatele care au fost eliberate de un organism de evaluare a conformității acreditat pentru domeniul relevant de activitate de evaluare a conformității în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 din motive legate de competența organismului respectiv.
- (9) În cazul în care, la finalizarea unei evaluări în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, autoritatea competentă a unui stat membru de destinație ia o decizie administrativă cu privire la mărfurile pe care aceasta le-a evaluat, aceasta comunică fără întârziere respectiva decizie administrativă operatorului economic menționat la alineatul (1) de la prezentul articol. De asemenea, autoritatea competentă notifică respectiva decizie administrativă Comisiei și celorlalte state membre în termen de cel mult 20 de zile lucrătoare după ce a luat decizia. În acest scop, ea utilizează sistemul menționat la articolul 11.
- (10) Decizia administrativă menționată la alineatul (9) prezintă motivele care stau la baza deciziei într-un mod suficient de detaliat și fundamentat pentru a facilita o evaluare a compatibilității acesteia cu principiul recunoașterii reciproce și cu cerințele prezentului regulament.

- (11) În special, în decizia administrativă menționată la alineatul (9) sunt incluse următoarele informații:
- (a) norma tehnică națională pe care se bazează decizia administrativă;
 - (b) motivele de interes public legitim care justifică aplicarea normei tehnice naționale pe care se întemeiază decizia administrativă;
 - (c) elementele de probă tehnice sau științifice pe care autoritatea competentă a statului membru de destinație le-a luat în considerare, inclusiv, după caz, eventualele evoluții ale tehnologiei actuale care au avut loc de la intrarea în vigoare a normei tehnice naționale;
 - (d) sinteza argumentelor avansate de operatorul economic în cauză, care sunt relevante pentru evaluarea în temeiul alineatului (1), dacă există;
 - (e) dovada faptului că decizia administrativă este adecvată pentru atingerea obiectivului urmărit și că decizia administrativă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia.
- (12) Decizia administrativă menționată la alineatul (9) de la prezentul articol precizează căile de atac disponibile în temeiul dreptului intern al statului membru de destinație și termenele aplicabile acestor căi de atac. Ea include, de asemenea, o trimitere la posibilitatea operatorilor economici de a utiliza SOLVIT și procedura prevăzută la articolul 8.
- (13) Decizia administrativă menționată la alineatul (9) nu produce efecte înainte ca aceasta să fi fost notificată operatorului economic în cauză în temeiul alineatului respectiv.

Articolul 6

Suspendarea temporară a accesului pe piață

- (1) Atunci când autoritatea competentă a unui stat membru desfășoară o evaluare a mărfurilor în temeiul articolului 5, aceasta poate suspenda temporar punerea la dispoziție a acestor mărfuri pe piața din statul membru respectiv numai dacă:
- (a) în condiții de utilizare normale sau previzibile în mod rezonabil, mărfurile reprezintă un risc grav la adresa securității sau a sănătății persoanelor sau a mediului, chiar și fără efecte imediate, care necesită o intervenție rapidă din partea autorității competente; sau
 - (b) punerea la dispoziție a mărfurilor, sau a mărfurilor de acel tip, pe piața din statul membru respectiv este, în general, interzisă în respectivul stat membru pe motive de moralitate publică sau de securitate publică.

- (2) Autoritatea competentă din statul membru notifică de îndată operatorului economic în cauză, Comisiei și celorlalte state membre orice suspendare temporară în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol. Notificarea Comisiei și a celorlalte state membre se efectuează prin intermediul sistemului menționat la articolul 11. În cazurile care fac obiectul prezentului articol alineatul (1) litera (a), notificarea este însoțită de o justificare tehnică sau științifică detaliată care demonstrează motivele pentru care se consideră că respectivul caz face obiectul literei respective.

Articolul 7

Notificarea prin RAPEX sau prin RASFF

Dacă decizia administrativă menționată la articolul 5 sau suspendarea temporară prevăzută la articolul 6 este totodată o măsură care urmează să fie notificată prin Sistemul de schimb rapid de informații (RAPEX), în conformitate cu Directiva 2001/95/CE, sau prin Sistemul de alertă rapidă pentru alimente și furaje (RASFF), în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 178/2002, nu se solicită o notificare separată a Comisiei și a celorlalte state membre în temeiul prezentului regulament, cu condiția ca următoarele criterii să fie îndeplinite:

- (a) notificarea prin RAPEX sau prin RASFF indică faptul că notificarea măsurii este considerată, de asemenea, notificare în temeiul prezentului regulament; și
- (b) documentele justificative necesare pentru luarea deciziei administrative în temeiul articolului 5 sau pentru suspendarea temporară în temeiul articolului 6 sunt incluse la notificarea RAPEX sau RASFF.

Articolul 8

Procedura de soluționare a problemelor

- (1) În cazul în care un operator economic afectat de o decizie administrativă a transmis decizia către SOLVIT și în cazul în care, în timpul procedurii SOLVIT, centrul de origine sau centrul responsabil solicită Comisiei să emită un aviz care să contribuie la soluționarea cazului, centrul de origine și centrul responsabil furnizează Comisiei toate documentele relevante privind decizia administrativă în cauză.
- (2) După primirea solicitării menționate la alineatul (1), Comisia evaluează dacă decizia administrativă este compatibilă cu principiul recunoașterii reciproce și cu cerințele prezentului regulament.
- (3) În scopul evaluării menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, Comisia ia în considerare decizia administrativă notificată în conformitate cu articolul 5 alineatul (9), precum și documentele și informațiile furnizate în cadrul procedurii SOLVIT. În cazul în care sunt necesare informații sau documente suplimentare în scopul evaluării menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, Comisia solicită, fără întârzieri nejustificate, centrului SOLVIT relevant să ia legătura cu operatorul economic în cauză sau cu autoritățile competente care au luat decizia administrativă în scopul de a obține informațiile sau documentele suplimentare respective.

- (4) În termen de 45 de zile lucrătoare de la primirea solicitării menționate la alineatul (1), Comisia își finalizează evaluarea și emite un aviz. Dacă acest lucru este oportun, avizul Comisiei identifică eventuale motive de preocupare care ar trebui să fie abordate prin intermediul cazului SOLVIT sau formulează recomandări pentru a facilita soluționarea cazului. Termenul de 45 de zile lucrătoare nu include timpul necesar pentru Comisie de a primi informațiile și documentele suplimentare prevăzute la alineatul (3).
- (5) În cazul în care, în timpul evaluării menționate la alineatul (2), Comisia a fost informată că a fost soluționat cazul, aceasta nu are obligația de a emite un aviz.
- (6) Avizul Comisiei este comunicat prin intermediul centrului SOLVIT relevant operatorului economic în cauză și autorităților competente relevante. Respectivul aviz este notificat de către Comisie tuturor statelor membre, prin intermediul sistemului menționat la articolul 11. Avizul este luat în considerare în timpul procedurii SOLVIT menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

Capitolul III

Cooperare administrativă, monitorizare și comunicare

Articolul 9

Atribuțiile punctelor de informare despre produse

- (1) Statele membre desemnează și mențin puncte de informare despre produse pe teritoriul lor și se asigură că acestea dispun de suficiente competențe și de resurse adecvate pentru îndeplinirea în mod corespunzător a atribuțiilor care le revin. Statele membre se asigură că punctele de informare despre produse prestează servicii în conformitate cu Regulamentul (UE) 2018/1724.
- (2) Punctele de informare despre produse furnizează următoarele informații online:
 - (a) informații referitoare la principiul recunoașterii reciproce și la aplicarea prezentului regulament pe teritoriul statului lor membru, inclusiv informații privind procedura menționată la articolul 5;
 - (b) datele de contact prin intermediul cărora autorităților competente din statul membru respectiv pot fi contactate direct, inclusiv detalii specifice ale autorităților responsabile cu monitorizarea punerii în aplicare a normelor tehnice naționale aplicabile pe teritoriul statului lor membru;

- (c) căile de atac și procedurile disponibile pe teritoriul statului lor membru în cazul unor eventuale litigii între autoritatea competentă și un operator economic, inclusiv procedura prevăzută la articolul 8.
- (3) În cazul în care este necesar pentru a completa informațiile furnizate online în conformitate cu alineatul (2), punctele de informare despre produse furnizează, la cererea unui operator economic sau a unei autorități competente dintr-un alt stat membru, orice informații utile, cum ar fi copii electronice ale normelor tehnice naționale și ale procedurilor administrative naționale aplicabile unor mărfuri specifice sau mărfurilor de un anumit tip pe teritoriul în care este situat punctul de informare despre produse sau un acces online la aceste norme și proceduri, sau informații care precizează dacă mărfurile respective sau mărfurile de acel tip fac obiectul autorizării prealabile în conformitate cu legislația națională.
- (4) Punctele de informare despre produse răspund în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea unei cereri prevăzute la alineatul (3).
- (5) Punctele de informare despre produse nu percep taxe pentru furnizarea informațiilor prevăzute la alineatul (3).

Articolul 10
Cooperare administrativă

- (1) Comisia prevede și asigură o cooperare eficientă între autoritățile competente și punctele de informare despre produse din diferitele state membre prin următoarele activități:
 - (a) facilitarea și coordonarea schimbului și a colectării de informații și de bune practici cu privire la aplicarea principiului recunoașterii reciproce;
 - (b) sprijinirea funcționării punctelor de informare despre produse și îmbunătățirea cooperării transfrontaliere a acestora;
 - (c) facilitarea și coordonarea schimburilor de funcționari între statele membre și organizarea în comun a unor programe de formare și de informare pentru autorități și întreprinderi.
- (2) Statele membre se asigură că autoritățile lor competente și punctele de informare despre produse participă la activitățile menționate la alineatul (1).

- (3) La cererea unei autorități competente din statul membru de destinație în temeiul articolului 5 alineatul (7), autoritatea competentă din statul membru în care un operator economic susține că mărfurile sale sunt comercializate în mod legal transmit autorităților competente din statul membru de destinație, în termen de 15 zile lucrătoare, orice informații pertinente pentru verificarea datelor și a documentelor furnizate de operatorul economic în timpul evaluării menționate la articolul 5 referitoare la mărfurile respective. Punctele de informare despre produse pot fi folosite pentru a facilita contactele dintre autoritățile competente relevante, în conformitate cu termenul pentru furnizarea informațiilor solicitate prevăzut la articolul 9 alineatul (4).

Articolul 11

Sistemul de informare și comunicare

- (1) În sensul articolelor 5, 6 și 10 din prezentul regulament, se utilizează sistemul de informare și comunicare stabilit la articolul 23 din Regulamentul (CE) nr. 765/2008, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 7 din prezentul regulament.
- (2) Comisia adoptă acte de punere în aplicare care precizează detaliile și funcționalitățile sistemului menționat la alineatul (1) de la prezentul articol în sensul prezentului regulament. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 15 alineatul (2).

Capitolul IV

Finanțarea

Articolul 12

Finanțarea activităților care vin în sprijinul prezentului regulament

- (1) Uniunea poate finanța următoarele activități care vin în sprijinul prezentului regulament:
- (a) campanii de informare și conștientizare;
 - (b) educație și formare;
 - (c) schimburi de funcționari și de bune practici;
 - (d) cooperarea între punctele de informare despre produse și autoritățile competente, precum și sprijinul tehnic și logistic pentru această cooperare;
 - (e) colectarea datelor referitoare la funcționarea principiului recunoașterii reciproce și la impactul acestuia asupra pieței unice a mărfurilor.

- (2) Asistența financiară a Uniunii în ceea ce privește activitățile desfășurate în sprijinul prezentului regulament se execută în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului¹, fie direct, fie prin delegarea unor sarcini de execuție bugetară entităților enumerate la articolul 62 alineatul (1) litera (c) din respectivul regulament.
- (3) Creditele bugetare alocate pentru activitățile menționate în prezentul regulament sunt stabilite anual de către autoritatea bugetară, în limitele cadrului financiar în vigoare.

Articolul 13

Protejarea intereselor financiare ale Uniunii

- (1) Comisia ia măsurile corespunzătoare pentru a asigura faptul că, atunci când sunt puse în aplicare activități finanțate în temeiul prezentului regulament, interesele financiare ale Uniunii sunt protejate prin aplicarea de măsuri preventive împotriva fraudei, a corupției și a oricăror alte activități ilegale, prin controale eficiente și, dacă se constată nereguli, prin recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit, precum și, dacă este necesar, prin aplicarea de sancțiuni administrative și financiare eficiente, proporționale și disuasive.

¹ Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO L 193, 30.7.2018, p. 1).

- (2) Comisia sau reprezentanții acesteia și Curtea de Conturi au competența de a-i audita, atât pe bază de documente, cât și prin inspecții la fața locului, pe toți beneficiarii de granturi, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri din partea Uniunii în temeiul prezentului regulament.
- (3) Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) poate efectua investigații, inclusiv controale și inspecții la fața locului, în conformitate cu dispozițiile și procedurile prevăzute în Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului¹ și în Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului², cu scopul de a stabili dacă a existat vreun act de fraudă, corupție sau orice altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un acord de grant sau o decizie de acordare a unui grant sau în legătură cu un contract de finanțare în temeiul prezentului regulament.
- (4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3), acordurile de cooperare cu țările terțe și cu organizațiile internaționale, contractele, acordurile de grant și deciziile de acordare a granturilor, rezultate din punerea în aplicare a prezentului regulament, trebuie să conțină dispoziții care împuternicesc în mod expres Comisia, Curtea de Conturi și OLAF să efectueze astfel de audituri și investigații, în conformitate cu competențele care le revin.

¹ Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

² Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

Capitolul V

Evaluare și procedura comitetului

Articolul 14

Evaluare

- (1) Până la ... [cinci ani de la data aplicării prezentului regulament] și ulterior la fiecare patru ani, Comisia realizează o evaluare a prezentului regulament în raport cu obiectivele pe care le urmărește și prezintă un raport în acest sens Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European.
- (2) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, Comisia utilizează informațiile disponibile în sistemul menționat la articolul 11 și orice date colectate în cursul activităților menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (e). De asemenea, Comisia poate solicita statelor membre să furnizeze informații relevante pentru evaluarea liberei circulații a mărfurilor comercializate în mod legal în alt stat membru sau pentru evaluarea eficacității prezentului regulament, precum și o evaluare a funcționării punctelor de informare despre produse.

Articolul 15
Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Capitolul VI
Dispoziții finale

Articolul 16
Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 764/2008 se abrogă începând cu ... [un an de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament.

Articolul 17

Intrare în vigoare și aplicare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la ... [un an de la data intrării în vigoare a prezentului regulament].

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu
Președintele*

ANEXĂ

Declarație de recunoaștere reciprocă în scopul articolului 4 din Regulamentul (UE) 2019/...
al Parlamentului European și al Consiliului¹⁺

Partea I

1. Identificatorul unic al mărfurilor sau al tipului de mărfuri: ... [Notă: a se introduce numărul de identificare al mărfurilor sau un alt indicator al referinței care identifică în mod unic mărfurile sau tipul de mărfuri]
2. Numele și adresa operatorului economic: ... [Notă: a se introduce numele și adresa semnatarului părții I a declarației de recunoaștere reciprocă: producătorul și, după caz, reprezentantul său autorizat, sau importatorul, sau distribuitorul]
3. Descrierea mărfurilor sau a tipului de mărfuri care face obiectul declarației de recunoaștere reciprocă: ... [Notă: descrierea ar trebui să fie suficient de detaliată pentru a permite identificarea mărfurilor din motive de trasabilitate. Ea poate fi însoțită de o fotografie, după caz]

¹ Regulamentul (UE) 2019/... al Parlamentului European și al Consiliului din ... privind recunoașterea reciprocă a mărfurilor comercializate în mod legal în alt stat membru și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 764/2008 (JO L ...).

⁺ JO: a se introduce numărul în text, iar în nota de subsol, numărul, data și referința de publicare a documentului conținut în PE-CONS 70/18 - COD 2017/0354.

4. Declarație și informații privind legalitatea comercializării mărfurilor sau a mărfurilor de acel tip

4.1. Mărfurile sau tipul de mărfuri descrise mai sus, inclusiv caracteristicile lor, respectă următoarele norme aplicabile în ... [Notă: a se identifica statul membru în care se susține că mărfurile respective sau mărfurile de acel tip sunt comercializate în mod legal]: ... [Notă: a se introduce titlul și referința publicării oficiale, în fiecare caz, a normelor relevante aplicabile în statul membru respectiv, precum și referința deciziei de autorizare în cazul în care mărfurile au fost supuse unei proceduri prealabile de autorizare],

sau

mărfurile sau tipul de mărfuri descrise mai sus nu fac obiectul niciunei norme relevante din ... [Notă: a se identifica statul membru în care se susține că mărfurile respective sau mărfurile de acel tip sunt comercializate în mod legal].

4.2. Referința la procedura de evaluare a conformității aplicabilă mărfurilor sau mărfurilor de acel tip sau referința la rapoartele de încercare pentru orice încercare efectuată de un organism de evaluare a conformității, inclusiv numele și adresa organismului respectiv (dacă o astfel de procedură s-a efectuat sau dacă astfel de încercări s-au realizat): ...

5. Orice informații suplimentare considerate relevante pentru a evalua dacă mărfurile sau mărfurile de acel tip sunt comercializate în mod legal în statul membru menționat la punctul 4.1: ...
6. Această parte a declarației de recunoaștere reciprocă a fost elaborată pe răspunderea exclusivă a operatorului economic identificat la punctul 2.

Semnat pentru și în numele:

(locul și data):

(numele, funcția) (semnătura):

Partea a II-a

7. Declarație și informații privind comercializarea mărfurilor sau a mărfurilor de acel tip
 - 7.1. Mărfurile sau mărfurile de acel tip descrise în partea I sunt puse la dispoziția utilizatorilor finali pe piața statului membru indicat la punctul 4.1.
 - 7.2. Informațiile potrivit cărora mărfurile sau mărfurile de acel tip sunt puse la dispoziția utilizatorilor finali în statul membru indicat la punctul 4.1, inclusiv detalii privind data la care mărfurile au fost puse pentru prima dată la dispoziția utilizatorilor finali pe piața statului membru respectiv: ...

8. Orice informații suplimentare considerate relevante pentru a evalua dacă mărfurile sau mărfurile de acel tip sunt comercializate în mod legal în statul membru indicat la punctul 4.1: ...
9. Această parte a declarației de recunoaștere reciprocă a fost elaborată pe răspunderea exclusivă a ... [Notă: a se introduce numele și adresa semnatarului părții a II-a a declarației de recunoaștere reciprocă: producătorul și, după caz, reprezentantul său autorizat, sau importatorul, sau distribuitorul].

Semnat pentru și în numele:

(locul și data):

(numele, funcția) (semnătura):
